

ՄԱՐԴՈՒ, ԵՐԸՋՆԵՐԻ ԵՒ ԱՏՏՈՒԱԾՆԵՐԻ ՄԱՍԻՆ

Ո՛վ աստածային խանդավառութիւն,

Դու իմ երագուած գերեզմանն ես,
Ես զգում եմ սեռ ներկայութիւնդ

Երկինքների մէջ

Ու ես լսում եմ մեզմ էս մրմուռը

Գիշերների խաւարում .

Որովհետեւ գիշերով է, որ աստուածները

Իջնում են մեր մէջ ու ապրում մեզ հետ :

Եւ իրապէս, ի՞նչ է մութն ու գիշերը, թէ
ոչ կրկնուող, հսկայ՝ մի երագ,

Ուր ոգիները վառում են յաճախ

Յաղթակա՛ն ջահեր մեր հոգիներում,

Ուր հարբեցումը կրակի պէս հասում է

հագուց հոգի, հրակից երակ

Եւ ուր պէտք չունի Մարդը իւր աջին՝

տեսնելու համար .

Մութի մէջ միայն պէտք է երագել,

Որովհետեւ կոյր են հրեշտակները,

Եւ աստուածները չեն սիրում մերկութիւնն

իրենց . . .

***

Եւ կար ժամանակ, երբ Մարդը

ապրեց ու սիրեց աստուածների պէս .

Մարդիկ բարձրացան երկինքների մէջ,

Եւ այդ ժամանակ մարդ-աստուածները

սկսեցին ծնուել .

Հօր, գեղեցիկ ու հրաշալիօրէն մարդկային :

Կուսական առաջատները,

Գիշերային գիրգ երագանքի մէջ

սպասում էին երկնային փեսաների,

Ու մայրերը յոյի էին կիսաստուածներով . . .

Եւ երբ գիշերը վառում էր իւր ջահերը հարբած,

Դիցուհիները իջնում էին լուս ամբաների

վրայ

Ու խաւարի մէջ հնչում էր ճայնը

նրանց ճայլերի . . .

Ու յետոյ այդ բոլորը փոխուեց մի

հէ՛հեաթի, ու յետոյ զարձաւ մի երագ :

Մարդիկ չհաւատացին հէ՛հեաթին ու

ծիծաղեցին երագի վերայ . . .

***

Հէ՛հեաթը դարերի երագանքն է :

Մարդիկ չեն կարող հաւատալ նրան,

Քանի որ հոգին չունի իւր վեհուփիւնը
 Երբեմնի
 Ու սրտերի մէջ թագաւորում է վախը դեւերի :
 Ի՞նչպէս կարող է Մարդը հաւատալ
 Իրաշալի ու վեհ իւր մեծութեանը,
 Քանի Աստուածը անարկու է,
 Ամենագոր Եւ աննանայելի,
 Ի՞նչպէս կարող է Մարդը հաւատալ
 Երազներին իւր վազեմի ու եին,
 Քանի որ միակ, Աստուածը միակ,
 Վառել է անա խարայկը գեհեմի
 Անհունութեան մոխիրների վրայ :

***

Բամաստեղծները միայն կարող են հաւատալ
 Էէֆեսաթին ու ապրել երագով,
 Միայն նրա՛նք կարող են տեսնել
 Իրեշտակները ու խօսել նրանց հետ :
 Չէ՞ որ նրանք ունեն խենդերի ուղեղն
 Ու երեխայի հոգին :

***

Մարդկային հագու անյառակ խորհից,
 Ուր բնագոյների տարօրինակ մթնշաղն է
 թագաւորում,
 Աստուածային օրերի այդ եթերային մեղեդին
 (Երբեմն, խենդութեան, ինճամուռացման
 մի վայրկեանի,)
 Գարերի միջից լողում է որպէս
 անդնդատոյգ մի զօզանջ
 Ու գերբնական լոյսի պէս վառում
 ընտրեալի աչքերում :
 Այդպիսի մի վայրկեան հաւատար է
 յախտեականութեան :

***

Կոյրերը ազօթում են լոյսի համար,
 Ու մենք խենդերս ազօթում ենք
 Աստուածներին :
 Այնինչ լոյսը կոյրերի հագումն է, ու
 աստուածները նորածինի երակների մէջ :

ԶՕՐԱ Յ . ՄԻՐԶԱՅԵԱՆ

Նոր-Ջուլայ, Իրան